

Pajor Tamás

AKÁRKI

Én vagyok az Akárki bácsi.

Én tényleg akárki vagyok, mert nem az a lényeg,
hogy ki vagyok.

Az se biztos, hogy egyáltalán valaki vagyok.

Ez esetben inkább Lehetogy bácsi, vagy Majdnem bácsi vagyok,
pontosabban lennék,
vagy lehetnék, ha lennék.

És ha mindez neked nem fontos, akkor lehetek Mindegy bácsi is.

Nekem azért ez fontos, gondolom, érted, mert ugye neked sem mindegy,
hogy te vagy-e, vagy sem.

Viszont ha neked kevésbé fontos, hogy én vagyok-e, mint nekem, akkor
nyugodtan szólíts

Mindegy bácsinak.

És most, hogy már ilyen jól összeismerkedtünk, mondok egy-két
bizalmas dolgot magamról:

Én ugyanolyan vagyok.

Nem ugyanolyan, mint más, hanem csak ugyanolyan.

Ha ugyanolyan lennék,

mint más, akkor én is más lennék, de én nem más vagyok, hanem
ugyanolyan.

A más az más,

én meg ugyanolyan.

Sőt, már annyira ugyanolyan vagyok, hogy most már inkább nyugodtan
hívhatsz

Átlag bácsinak is,

de annyira átlagnak,

hogy az már nem is valaminek az átlaga,

hanem csak úgy maga

az átlag, minden máshoz történő viszonyítási alap nélkül.

Tegyük fel, de csak tegyük fel, egy kis időre

lehetne a nevem átmenetileg,

feltételes módban,

Átvitt értelem bácsi is,
mert a beszédem szinte mindent jelent
és emiatt szinte semmit.

A beszédem önmaga ellentétét jelenti, pontosabban csak jelentené, ha lenne egyáltalán önmaga, inkább eleve csak az ellentét ellentéte.

De ez az ellentét dolog túl sarkos hozzám, maradjunk inkább az átlagnál. Közelebb áll az identitásomhoz az első száz szembejövő ember, osztva százzal.

A tömeg nem igazán elkülöníthető, de mégis fontos része, már amennyiben sok ilyenből áll össze a tömeg, de csak ennyiben.

Mondjuk ki, önmagam helyettese vagyok.

Kisebb jelentőségű feladatokhoz vagyok kiküldve önmagam részéről, ahol nincs szükség komolyabb reprezentációra.

Egyfajta töltelék,

hogy mégse mondhassák, hogy nincs ott senki.

Mégis, képzeld el, én sem értem, miért, de ha este hazamegyek, valaki átölel, és azt mondja, hogy neki én vagyok a minden.

JELENTEM

Igazodva lelkesedek, rafináltan örvendezek, meggondoltan boldog vagyok, fifikásan szeretek, furfangosan szabad vagyok, óvatosan lángolok, fegyelmezetten

ujjongok, a megadott jelre kitörő örömmel tapsolok, pedáns rendben szárnyalok, visszametszem a vadhajtásokat, de mindezt jó értelemben vett oldottságban teszem, önfeledten figyelek, hogy a továbbiakban

mi a feladatom, felszabadultan teljesítem a kötelességemet, ami így nem is teher,

felszámolok minden hebehurgyaságot, hiszen az akadályozna a felhőtlen összpontosításban, letörök minden kajlaságot, csacsiságot, bohókásságot, hogy

töretlenül azonosuljak a győztes hadsereg spontán, de rendezett sorokban menetelő, mégis üde sokaságával, jelentem, diadalmasan repkedek fesztelen feszességben.

NINCSTELENEK

Borbély Szilárd klasszikusához

Maga a bütykös parasztkézzel agyonfojtott, sikoltó, kollektív tudatalatti. Szekunder szégyenpad, aminek a szélén ülünk, és ha a többiek felállnak, leborulunk. Az elhallgathatatlan elhallgattatott elhallgatott. Döggút, amelyből múltunk leszakadt molekulái felcsapnak egy szép európai pikniken. Az ember ellen felbérelt, biztos léptű osztag trappoló léptei, amely elől, ha menekülünk, vérfoltokat takaró, meszelt falakba ütközünk. Szava betiltott ősi hang, amelyet nem lehet lefizetni. Olyan vádemelés, amelynek végül nem lesz elítéltje, hacsak nem a szabadságot nyessedékfasírtként összedaráló sors. Az egyénre rábizonyíthatatlan néplélek, amely akkor sűrűsödik kegyetlenre, amikor a tömeg sunyin összeáll. Ugató köhögéstől vöröslő fejű Kelet-Európa láz. Az egyszer felszánthatatlanul porladó, máskor dagonyásodó altalaj némasága. Csöcseléktorok büntetésre kész üvöltése. Egy amerikainak elmagyarázhatatlan világ, még ha össze is fogna a kozmosz minden műfordítója. Háttér, amely az is marad, mert az előtere lényegtelen. Vályogházak betonalapjába öntött hiedelemzúzalék. Tárgyasított rettegtes fakó sorjázása. Szovjetizált csendörtempó apátlan, hiábavaló rendje. Disznólé, béközépröhej, kopasz tarkóra tenyér lapjával csapott tasli. Ki nem öklendezhető, mélyen ülő valóságzag. Nincs értelme, mégis ugyanúgy lennie kell, mint annak, amiről szól. Elijesztés mindentől. Megsemmisült gyerekkor, amelyre rossz emlékezni, de kell. Nem történik benne semmi, mint az államosított hétköznapokban, mégis odatapadunk mondataihoz, bár kíméletlenül bánik velünk. Névtelen feljelentőlevél, úgy gépelve, hogy a szerzőn ne tudjunk bosszút állni. Random összetódult, verésre szervesült

csürhe áldozata penészes döngöltföldre hanyatlik, ami tompítja a sikolyt. Történelemszörny, ami egy iratmegsemmisítő fogazatával zabálja be a lélek esélyeit. Téeszlehelet, nyilasköpet, földrésszé bővített láger. Kardlappal alázott és élével félbevágott zsidólét. Állatkölykök nyüsztése a sintérodúból. Parancsszóval térített, de barbárnak megmaradó falu sorozatgyártott, „tisza udvar, rendes ház” táblákkal. Akitől kaptam: „...ha csak egy kortárs könyvet olvasnál, akkor ez legyen az.” Aláírom.

ENGEDÉLYT KÉREK!

Engedélyt kérek egyetérteni! Sőt engedelmeddel engedélyt kérek ezután, engedély nélkül is, egyetérteni! Tehát csak úgy, szabadon, mindig egyetérteni, akkor is, amikor nem kérek rá engedélyt. De mindenekelőtt engedélyt kérek engedélyt kérni. Engedélyt kérek felvetni a lehetőségét annak, hogy mi lenne, ha esetlegesen úgy alakulna, hogy valamilyen formában sor kerülhetne arra a lehetőségre,

hogy egyszer, valamikor a távoli jövőben majd engedélyt kérjek. Természetesen abszolút egyetérték azzal is, ha az engedélykérés eshetőségét teljességgel elvetjük. Garantálom, hogy ezzel is egyetérték,

bár egyetlen kétely azért nyomaszt ezzel kapcsolatban, hogy ez utóbbira külön nem kértem engedélyt.